

„Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.” (Mt 5,4)

Ki ne sírt volna már az életében? És ki ne ismerne olyan embert, aki fájdalmában könnyekben tör ki? Manapság aztán a kommunikációs eszközök az otthonunkba hozzák a képeket az egész világról, és szinte már hozzá is szokunk, hogy a tengernyi fájdalom láttán megkeményítsük a szívünket, hogy ne ragadjanak teljesen magukkal bennünket.

Jézus is sírt^[1], és ismerte népének sírását az idegen megszállás miatt. Sok beteg, szegény, özvegy, árva, kitalizált és bűnös menekült hozzá, hogy meghallgassa jótékony szavait, és testben, lélekben gyógyultan távozzon.

Máté evangéliumában Jézust mint Messiást látjuk, aki beteljesíti Isten ígéreteit Izrael népének körében, ezért mondhatja:

„Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.”

Jézus nem közömbös a szenvedéseink iránt, és vállalja, hogy ő maga gyógyítja meg kemény és önző szívünket, ő akarja betölteni magányunkat, erőt akar adni tetteinkhez.

Chiara Lubich így magyarázza az evangéliumnak ezt az ígését: „[...] Jézus azonban ezekkel a szavakkal nem azt akarja elérni, hogy a boldogtalanok a jövőbeni kárpótlás reményében egyszerűen beletörődjenek sorsukba. Ő a jelenre is gondol. Országá, ha nem is végleges formájában, de már most jelen van. Jelen van Jézusban, aki a legmélyebb gyötrelemben végigszenvedett halálból támadt fel és győzte azt le. – És jelen van bennünk is: nekünk, keresztényeknek a szívében, hiszen Isten bennünk van, a Szentháromság lakást vett bennünk. A Jézus által hirdetett boldogság tehát már mostantól fogva megvalósulhat. [...] A fájdalmak megmaradhatnak, de van egy új erőnk, mely segít bennünket abban, hogy hordozzuk az élet megpróbáltatásait. Sőt, általa embertársainkat is meg tudjuk erősíteni, hogy legyőzzék fájdalmukat, és úgy tekintsenek rá, úgy fogadják, ahogy Jézus tette, aki a megváltás eszközét látta benne.”^[2]

„Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.”

Jézustól megtanulhatjuk, hogyan legyünk egymás számára az Atya gyengéd és találékony szeretetének jele és eszköze. Egy új világ születését tapasztalhatjuk, mely gyökereiben teszi egészségessé az emberi kapcsolatokat, és lehetővé teszi Isten jelenlétét az emberek között. Ő lesz a vigasztalás kimeríthetetlen forrása, aki letöröl szemünkről minden könnyet.

Lena és Philippe Libanonban ezt a tapasztalatot osztották meg az egyházközségükben: „Köszönjük a jókívánságaitokat, az idén nagyon különleges húsvétot éltünk meg. Jól vagyunk, és vigyázunk, hogy ne tegyük ki magunkat a vírusnak. A »Parrainage Liban«^[3] akció kulcsemberei közé tartozunk, ezért nem tehetjük meg, hogy mindig itthon maradjunk. Minden másnap kimegyünk, hogy biztosítsuk néhány családnak a legszükségesebbeket: pénzt, ruhát, élelmet, gyógyszert stb. Gazdasági szempontból már a Covid–19 előtt is nagyon nehéz helyzetben volt az országunk, és ez most még csak fokozódott, mint mindenütt a világon. De a Gondviselés most is velünk van: különösen is megtapasztaltuk legutóbb a múlt héten egy külföldön élő libanoni társunk részéről. Pénzbeli támogatást juttatott Lenának, hogy egész áprilisban biztosítson tizenkét család részére hetente háromszor egy teljes étkezést. Ez számunkra Isten szeretetének megerősítése volt, aki nem hagyja legyőzni magát a nagylelkűségben.”

Letizia Magri

[1] vö. Jn 11,35; Lk 19,41

[2] C. Lubich: Az élet igéje 1981. november

[3] Lena mondja: „A *Parrainage Liban* akció 1993-ban született a családok egyik életige csoportjának kezdeményezésére, hogy megsegítsenek egy 5 gyermekes édesanyát, akinek börtönben volt a férje. Mostanáig már mintegy 200 libanoni családot segítettünk, tekintet nélkül arra, hogy milyen vallásúak. A munkatársaink különböző területeken próbálnak segíteni, hogy újra talpra tudjanak állni ezek a családok: munkájuk része a családlátogatás, szállás és munka keresés, korrepetálás. Anyagilag száz magánember, illetve cég segít bennünket, akik hisznek ebben a tevékenységben.”

forrás: fokolare.hu